

Tereza Marianová Co vyprávěl děda

Koupil táta od vojáků
na orání valacha,
máma křičí od sporáku:
„Strakatýho? Cha, cha, cha!

Ten je jako vod cirkusu,
nebo jako z prerie –
a to není podle vkusu,
tak se na vsi nežije!”

Seběhly se všechny děti,
vyvalují oči:
„S tímhle koněm ze zajetí
zachráníme Nšo či.”

Indiáni letí tryskem,
jde z nich pěkná hrůza,
kovboj strachy běží s pískem,
cválá appaloosa.

Jiří Dědeček Huňatá čuňata

Čuňata čuňata
jaká jste huňatá
Až se dech tají

když vaše kadeře
v celé své nádheře
vlají

Chtěl bych být jako vy
ukrýt své okovy
ve vaší hřívě

Nic na tom nemění
ani to bydlení
v chlívě...

Petr Borkovec

Na půdě

Na půdě žije mrtvý had,
co opakuje: „Mám tě rád!“

Na půdě žije suchý motýl,
co opakuje: „Vem si boty!“

Na půdě žije vetchý pavouk,
co mlčí, mlčí, kýve hlavou.

A slunce svítí skulinami
v cihlách a prknech mezi trámy.

A dutý sršeň s lišajem
zas opakují: „Vysajem

ti krev jak mouše masařce!“
A vtom se pustí do tance

kostříčka myši s kostrou kočky
a se sluncem se smísí vločky

a padá prach a sněží prach
a ve vánici na marách,

zavátou cestou ke hřbitovu,
dva přástevníci nesou sovu
(vycpanou sovu, po dědovi).

A jak tak jdou, z már sova vzlétá –
a zezdola mě volá teta:

„Ty kluku jeden, to tam budeš spát?
Ať už jsi dole, Péťo! Nemáš hlad?“

„Jo, už jdu, teto.“ Skulinami
svítí zas slunce mezi trámy

a já se vracím z půdy. Had
se se mnou loučí: „Mám tě rád!“

A loučí se i suchý motýl
a opakuje: „Neměl boty!“

Myš, sršeň, lišaj, kočka, pavouk
jen smutně pokyvují hlavou.

A sova, kterou děda vycpával?
Ta krouží ve tmě dál a dál.

Tomáš Peřina

Rudá Karkule

Z Karkulky už je velká slečna,
navíc ne zcela ošklivá.
Ozbrojená a nebezpečná,
s košíčkem plným střeliva.

K tomu dvě velké bystré uši,
s gigantickýma očima.
Také, jak čtenář správně tuší,
obrovské, ostré zuby má.

Po slavném vlčím přepadení,
kteréžto líčí pohádka,
ve vlkodlačici se mění...
nadchází pomsta přesladká.

Je z ní teď ženská jako hrana,
rozhodně žádná křehule,
hrozivá, vlky obávaná,
ukrutná Rudá Karkule.

Mořský vlk v pruhovaném tričku,
všemocný rudý vlčí mág
netroufnou si už na babičku,
(přece je s ní ten zabiják!).

Choulí se v norách, šednou děsem,
s kňučením ohon svěsili.
Vlci se bojí chodit lesem.
Dokonce i ti zvlčilí.

Pavel Pospíšil

Pomelo

Ztratilo se pomelo,
ach, to bude mela,
až se dneska navečer
vrátím bez pomela.

Až se vrátím navečer,
nebude co k jídlu,
asi jsem to pomelo
zapomněl už v Lidlu.

Zatracené pomelo,
ach, to bude křiku.
Tohle mi fakt chybělo!
Holt jsem neměl kliku.

Miroslav Klíma

Diváci

Kdo má sílu? Siláci.
Kdo chodí do divadla?
Nebudeme napovídat,
to je přece jasné!

V ruce mají vstupenku,
v kabelce zrcátko.
A kdo špatně vidí,
vezme si brýle či kukátko.

Diváci se těší na herce,
jsou zvědaví, jak zahrají.
Přijeli z Brna, Plzně a Liberce,
smějí se a tleskají.

Stěžuje si židle křeslu:

- Nikdo na mě nesedí, pro koho se bude hrát?
- Přestaň vrzat, židličko, je přestávka!
Paní se šla jen vyčůrat.

Milada Rezková Hymna otužilců!

Otužilče, vypni hrud'
Ke koupeli najdi chuť,
Když je voda jako led,
ni krok zpět a suň se vpřed!

Voda čirá chce tě hladit,
zpevnit vůli, mysl zchladit.
Nadechni se hluboce!
V rybníku či v potoce...

Vnoř se do vln, plav jak ryba.
Dřepět v teple? Trapná chyba!
Srdce otužilce praví:
V chladné vodě najdeš zdraví.

PS:
Dívce místo svazku růží
dopřej chvílku s husí kůží.

Bogdan Trojak Bratři

Byli tři bratři nerozluční:
Vepřo, Knedlo a Zelo.
Vepřo byl prostě chlapík tučný
a v Knedlovi mnoho děr zelo,
neboť byl natuty kynutý.
A zbývá Zelo, že jo?
Ten rytíř s hlávkou bez bázně a hany!
Když byl pak v bitvě nožem nakrouhaný,
dala ho dohromady panna Jíška.
Z hrnce, kde bydleli, od těch dob znělo:
Má lásko! Ach Jíško! Můj Zelo!
„Tak to se trošku nepovedlo,”
myslel si Vepřo a s ním Knedlo,
„to nám tu chybělo, tahle Jíška,
já jsem byl původně taky šiška,”
řek Knedlo nakrájený na knedle.
Vepřo nic neříkal. Vypadal pobledle,
neboť z něj právě vytek Výpek,
takový vlezlý, mastný týpek.
Tenhleten fikaný fiškus
vytek na oko ledabyle:
omastil Zela i Jíšku
a rázem bylo po idyle.

Básně pro pořad **Mistrovství Děčka v poezii 2025** vybral básník a vítěz minulého ročníku **Radek Malý**, kterému tímto děkujeme. Báseň Petra Borkovce *Na půdě* pochází ze sbírky *Každá věc má něco společného se štěstím*, kterou vydalo nakladatelství Běžíliška v roce 2019. Báseň Jiřího Dědečka *Huňatá čuňata* je ze stejnojmenné sbírky básniček pro děti, která vyšla v roce 2019 v nakladatelství Limonádový Joe. Báseň Diváci Miroslava Klímy vyšla v knize *Aha! Takhle voní Praha!*, kterou vydalo nakladatelství Běžíliška v roce 2024. Báseň Terezy Marianové *Co vyprávěl děda* pochází z chystané sbírky *Koniny*, která vyjde 20. října 2025 v nakladatelství Pikola. Báseň Tomáše Peřiny *Rudá Karkule* vyšla ve sbírce *Tam uvnitř něco je* v Argu 2023. Báseň Pavla Pospíšila *Pomelo* jsme převzali ze sbírky *Sedí sloni na jabloni*, vydané nakladatelstvím Knižní stezka k dětem v roce 2023. Báseň Hymna otužilců Milady Rezkové vyšla v časopise *Raketa* číslo 31 v roce 2022. Báseň Bogdana Trojaka *Bratři* jsme převzali ze sbírky *Nok a knedlíček*. Básně o baštění v roce 2016 v nakladatelství Host.

Poděkování patří všem jmenovaným básníkům a básnířkám za to, že souhlasili s recitací svých básní v našem pořadu. Stejně tak děkujeme i všem zmíněným nakladatelstvím za souhlas s použitím básní ze sbírek, které vydaly.

